

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

Vu iméni prékmurske evang. šinjorije reditel
i vödávník: FLISAR JÁNÓŠ,

Murska Sobota.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ M. Sobota.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvästvstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednók na mësec.

Naprejplačilo gorivzeme vsáki ev. dühovnik i vučitel.

V etom znamênji boš zmágo.

HÁRI LIPÓT ev. dühovnik.

Od velikoga Konštantina rimskoga cesara tó právi zgodovinska legenda, da gda se je na bojno pripravlao próti svojemi nasprotniki Maksenciusi, rávno opoldné je vido na nébi eden svetli križ z etim napisom: In hoc signo vinces, ka telko poméni: v etom znamênji boš zmágo. Konštantin je v tom znamênji Božo rokó vido, záto je na svoje bojne zástave križ dao goridjásti, tak je odišao v bojno, v šteroj je tüdi zmágo i obládao svojega nasprotnika. Križ, čüdna nebeska móč, sam nebeski Oča, njemi je pomagao do zmáge, do obládnosti. Tisti Gospód, v šteroga iméni je nigda tisti mládi pastér Dávid próti Goliáti, voditeli Filisteušov odišao v boj i šteroga je tüdi obládao.

Tüdi žitek je edna velika, do groba, do smrti trpéča bojna. Bojna próti različnim vdárcem, trplénjom, próti jezero-jezér brigam, bojna próti samomi sebi, próti grêhi, šteri v našem srci kraljuje, próti tēla hüdim i grêšnim poželénjam. I zdaj gda na prági ednoga nôvoga leta stojimo, v tom nás nôvo trplénje, nôva bojna čáka. Kak smo z stárim letom skončali tó preminóče i prve liki bi si malo počinoli, že nôvo začinjamo. Nôvo leto je začétek toga nôvoga boja, dén pripravljanja, dén naprêidénja. Med tém pripravljanjom, kak tisto čüdno skázanje na nébi Konštantini, nôvoletni evangeliom tüdi nam pokáže, v rôko nam dá

zmáge znamênje v eti rečáj: Zváno je imé njegovo Jezuš. Tüdi tó je nebesko znamênje, ár tüdi tó z nebés od Božega angela prihája: liki je zváno od angela. Jezuš! Tó imé je pisano pred nás, tó imé je napisano v naša srca v začétki etoga nôvoga leta, v začétki toga nôvoga boja, šteri nás čáka. Jezuš, tó je tisto imé, v šterom mi za sébe eto blájzeno obečanje nájdemo: V etom znamênji boš zmágo.

Záto či tó ščémo, da bi v etoga nôvoga leta različni bojaj zmágali, da bi zmágali v tisti bojaj šteri vládajo v žitki človeče družbe, v družíni, v samom sebi, tak mi tüdi napišimo na svojo nôvoletno zástavo eto lépo imé: Jezuš. Tó imé telko poméni, kak vekivečna pomóč. Tak je, Jezuš je naša vekivečna pomóč, edino On nás pripela do zmáge. Záto naj On bode naša zástava, On naše geslo v žitki i v smrti.

Dnesdén človeča družba edno veliko bojno bojüje med seboj, vsáki bi rad prvi i prèdnji bio, nišče bi nê rad slüžo i delao, ali v tom boji nišče drügi nemre zmágati i ne more mira spraviti, kak edino Jezušovo imé. Do tistoga mao, dokeč zemelski mogóčniki pod rdéčimi zástavami vodijo nesmileni i grozen boj próti velikoj človečoj družbi, štere nás na krv spominajo, dokeč lüdem i národom pod tēmi rdéčimi zástavami obečajo srečo, blájzenstvo, zadovolnost i püngrad i nê pod Kristušovim iménom i pod Njegovov zástavov, tó je v Bôgi živóče vere i v lübézni, štera lüdi kak brate vküpervéže, tečas léko leto za

letom miné, ali tak preveč potrebnoga mira, sreče, bláženstva, zadovolstva i püngrada pa li ne bode v človečoj družbi i med národi. V boji stojèči národje lèko eden drügomu dosta kvára včinijo, ništèrni lèko za krátek čas prvi postánejo i ove drüge mantrájo, ali tó ne bô zmága, nê mir. Ár je edino Jezuš tisti, ki človečoj družbi mir i obládnost správi. Záto pa vsi v Njegovom iméni delajmo v držávi, v človečoj družbi.

Ali nê samo da v človečoj družbi, nego túdi dostakrát v držinskem živlénji ostrí boji kralüjejo. Ár kelkokrát i v kelki mëstaj med hižnimi zákonci vláda prepír, svája, môž je grobiljánski, ne briga se za hižo, za držino, žena je zapravljiva, nevê si svojega siromaštva notri vtálati, záto v hiži dén za dnévom svája i ešče bitje kralüje. Oh v kelko i kelko hižaj se ne lübijó stariše i deca, roditelje se ne brigajo za krščansko vzgojo svoje decé, ešče njim lagvo példo dájo z svojim hüdim i grêšnim živlénjem, deca pa tak ne bôgajo, nezahválni postánejo, v cërkev ne hodijo, rájši v lagvo družbo, tak da v tákši držinaj nega drügoga, kak krêganje i bojüvanje. Edino gdé Jezušovo imé živé na vüstaj vsêh držinskih članov, gdé bogábojazen, lübézen i vera prehodi njihova srca, gdé oča i mati vsigdár vesélo tó vadlütjeta: Jas i moja hi-

ža Bôgi slüžimo, tam mir, sreča i bláženstvo kralüje, tam družinska hižica toga dobrogá i živogá Bogá mála cërkvica postáne. Záto nam naj v etom nôvom leti v družinskem živlénji Jezušovo imé bode voditel i trôšt.

Túdi tó imé nam dá zmágati prôti samomi sebi, prôti grêhi, prôti vrági. Té boj bode med vsèmi v tom nôvom leti najžmetnêši. Túdi tó je naša dužnost, bojüvati se moremo prôti samomi sebi, vöstrêbiti z našega srcá vsáko hüdo poželénje, v šterom smo do etigamao svoje veselje najšli, obládati etoga svêta sküšávanja, prôti vrági i prôti njegovim sladkim rečám stánoti, nê poslúšati na njega, ognoti se vsáke tákše prilike, štera nás na grêh nadi-gáva, tó je za človeka rêsan težka náloga, žmeten boj. Pa dônok té prôti samomi sebi bodóči boj moremo zmagovito obládati, da bi potom túdi v človečoj družbi, v družini kralüvajóčem boji zmágali. Kak naj zmága tista držáva obri svojega zvünêšnjega neprijátela, v šteroj držávi domá boj i revolucije kralüjejo med lüdstvom.

I ár toga v nás živóčega neprijátela, grêha sami z svojov močjöv nemremo obládati, záto nam Jezuš bojdí naša pomôč. On ki je grêšnoga Mátaja i Šimona za vüčénike, za apoštóle vzgojo, ki je grêšno

Trê deklin hištória.

Pisala Gyarmathy Žigmondova. — Poslovenčo Flisár Ján oš, vp. učitel.

(Nadaljávanje.)

III. Čarna deklina.

8

Vônê so jüžinivali pod z mehômrom obrašeni skôrj več stotin stárim drevjem, med doj viséčimi, listnatimi vèkami je skôs skôs vdaro ništèrnj trák sunca i tam se bliščio na srebrnoj zmôčaja táclini. Mina je hitro popádnola žmetno srebrno partéko i k-sebi jo je djála na slameni kanapé, vu šterom činènjí je nika junáškoga bidti míslila, ár je právla:

— Te prvi Napoleon túdi vu vsakšem svojem nakanènjí frišek bio i záto se je zvao: „Veliki“. Vište, drügi bi tó neprijétnost, ka bi njemi na táclí vlomlení sunca trákl malo neprilike rédili pri poglédí zatrpa, ona si je hitro pomogla, — perze tak po francuškóm.

Železen Andri posmehéč, spoj potihoma zamerka pôleg njega sedéčoj Irmiki:

— Zsgvüšno je dosta cukrovi pikslšov tá sklao te krepke vôle Napoleon, dokeč je tak velki zrásao.

Grof je začüo i nika špotárnoga, sramotnoga je šteo tálüčiti tomi mladéaci:

— Od té rêči „krepék“ mi je nika v pamet prišlo. Gda sem ešče máli pojbič bio i stári milostiven gospôd, moj dedek so meli ednoga konja, šteri se je nê dao podkovati. Tê so njim tanáčivali, ka vu sôsednoj vési — tó je v Zádoni — jeste eden hirešen krepék kováč, on že vréd poberé toga okornoga konja. Kováč je rávno Železen gospôda oča bio . . .

— I uprav ga je v-réd pôbrao? — ga je pitao Železen spoj mirovno.

— Tak je, podkôvo je konja i te milostiven gospôd so ga šteli k-sebi najéti, jáko se je

Magdolno po pŕti pokŕe k Bŕgi pripelao, ki je Njegovo cŕkev pregánjajŕcega Šaula za Pavla preobrnno, ki je Lutherovo srdcŕe po groznom vihŕri zmŕro, edino On je zmožen preobrnŕti našo naturo i pod grŕhom obtrŕdjena naša dŕša edino pri Njem i v Njem nájde mir i pokoj.

Źnjim, Njegovo zástavo nosŕči i v Njevom znamenji hodmo v etom nŕvom leti tŕdi prŕti tomi slŕdnjemi neprijáteli, v boj prŕti smrti. Ka nam prinesŕ tŕ nŕvo leto, ne vŕmo, mogŕŕe nás nasprŕti groznoj smrti postávi. Tŕ edno je gvŕšno, da se smrti nišŕe nemre ognŕti. Tŕ je Bŕg mŕdro tak skleno, da lŕdjŕ mrŕti morejo i potom pa sŕd bode. I za nás je tŕ nájbole Źalostno, da ednŕk tŕdi sŕd bode. Ka nás Œáka po smrti, kak bomo mogli obstánoti v tistom velikom sŕdi, tŕ so tákša pitanja, pod Źteri bremenom brezi Jezuša vkŕperspádnemo. Ár tam z nás vse tisto dolispádnemo, ka smo eti na zemli na sŕbe sklali, z kŕm smo svoje grŕhe i slabosti skrivali, z kŕm smo lŕdi norili. Tam raztrgana cota postáne svilo i Źamat, nikajnevŕedno postáne etoga svŕta bogástvo, zláto i srebro i zemelska dika. Kak nas sram bode, da bomo mogli slromaško, nági tam státi pred vekivečnoga Sodca stolom. Ali kakše bláženstvo bŕ za tistoga, koga Jezuš pokrije z svoje milŕšŕe pláščom, da Źnjim zakrije njegovo nágot. Smrti grozo edino na Jezuša bodŕŕe mišlŕnje odženŕ, pred tŕm groznim sŕdom edino Njegovo odkŕpitelstvo more nás zmŕriti i potŕštati. Tŕdi tŕ je obŕŕ-

tila tista krŕčanska Blandina, Źtero so v vrŕemena pregánjanja krŕčanov na smrt osŕdili, ki je pa med smrti groznimi boleŕčinami vsŕgdár samo Jezušovo imŕe izgovárijala, gda so jo pitali za vzrok, zakaj vsikdár Jezušovo imŕe guŕi, je tak odgovorila, kekkokrát tŕ imŕe vŕpovŕm, tak vsigdár nŕvo mŕŕ, nŕvo batrivnost obŕŕtim v svojem srcŕ, Źtero mi pozábiti dá vsáko trplŕnje i vse grozne boleŕŕine. Med smrti groznim trplŕnjom tŕdi mi nemamo drŕgoga trŕšta, kak Jezuša. Ali Źnjim živŕŕi pa nemamo vzroka na bojazen, ár Źnjim hodŕŕi, v Njem vervajŕŕi tŕdi mi lŕko vesŕlo vadlŕjemo: Kristuš mi je Źitek, smrt mi je dobiŕek.

Tak je, gdŕ Jezuš kak nŕvoga Źitka zástava svŕti obri Œloveŕe drŕžbe, obri drŕžine, obri posameznoga Œloveka, tam jeste tŕdi napŕŕŕdŕnje, obládanje, mir i zadovolnost i tŕdi BoŹi blagoslov. Tam more zmágati obri vsega Njegovo imŕe i Njevov dŕh, ešŕe obri grŕha, vrága, smrti i pekla. Źáto tŕdi mi napišimo v etom nŕvom leti na svojo zástavo ete trŕštajŕŕe reŕi: Jezuš — vekivečna pomŕŕ. Z tŕm imŕenom začnimo eto nŕvo leto, naj bláženno, naj blagosloveno bode za vse nás. V tom znamenji hodmo napŕŕ prŕti onomi boji, Źteri nás v tom leti Œáka, ár bomo edino v tom znamenji zmágali i živeli.

V vsákšo evangeličansko hišo „Dŕševni List!“

dopadnŕlo tŕ stáromi grofi, ka bi med drŕzinov ednoga tákšega krepkoga slugo meli. . .

Dvŕ deklini sta se malo oŹárijle, vuŒitelica se je smehŕŕ okŕli zglŕdnŕla, Źádyji se je vu oŒáj zburkanje zasvŕtilo; ali Źelezen se je v toj nájmŕnšoj meri nej zburkao, nŕti je nŕ dosta dao na tŕ, nego v navádnom natŕrnŕm glási je etak pravo:

— Jas sem tŕdi Œŕo, ka so moj oŒa jáko krepkŕ Œlovek bili, ali tŕ dŕnok nemre celŕ njihovoj mŕŕi pripišŕvati, ka so konje tak nalehŕi mogŕŕi bili v-rád pobrati; tŕ bi z-menje moŒjŕv tŕdi dosŕgnŕli, ár so oni jáko lŕbili stvarŕe i nŕ so se bojale od nŕi, ár vsáka stvarŕ Œŕti, rávno tak, kak dŕte Œŕti, Œi je zaistino lŕbimo; tŕ je bila mojega oŒŕ mŕŕi skrovnost, z-Źterov so toga vájdivŕšŕega konja nalehŕi vkrŕtili. Višŕe, jas sem tŕdi nakeliko doprinesao Œillo i Sellŕa, bogme, Œi njidva nebi rad meo, bi njidva nebi mogao nateliko privadŕti.

Grof se je jáko Œemerŕo nad tŕm znášanjem; samo, da je nateliko blŕden, ka neprerazmi? Ali je pa nateliko gvŕšen vu svojem nastŕpi, ka nateliko zná sam sebe regulŕrati? Nŕ, nikak je nŕ tak nŕri, tŕ je sveklo; ali na kováŒa podrŕpara siná gledŕŕ, kak si je mogao osvojiti z-tak velkov osnovlenostjov hodŕŕo, samoga sebe regulŕranja veliko víšost?

Pa je celŕ drŕgi fundament mŕla eta moŒka mirovnost. Tŕ je vu tom stalŕ, ka je nŕ vido vu tom nikŕe sramote, Œi je koga oŒa kováŒ i moŒen Œlovek bio; i tŕ je tak zavŕdno vido, ka je v-tom nŕti osramotenjá namenjávanja nŕ vzŕo na pamet, tak je lahko celŕ mirovno odgŕvoro. Ali kak se je okŕli zglŕdno i oŒi kázanje vido, te je Źe zarazmo grofa namenjávanje i na edno minuto je tŕ Źelnost Œŕto, ka z srdcá pokáŹe, kakšo mŕŕ má ednoga kováŒa sin. Ali nŕ je spoznao tŕ za vrŕdno, tákšemi bojdikaj guŕi je nŕ

Božíční i nôvoletní pozdráv našega püšpeka na verníke.*)

K predstojěcemi božíči i nôvomi leti pozdrávám vse dühovníke, cerkvene inšpektore, presbitere i vse verníke z biblijskov rečjöv Jánoš evangelioma 8, 12. Jezuš právi: „Jaz sem svetlost světa, kí mené nasledúje, ne bode hodo vu kmici, nego bode meo svetlost žítka!“

V eden svět, v šterom so močne bílé oblásti kmice, je přišo Jezuš kak svetlost, absolutna svetlost, žítek dávajôča svetlost. On je tñdi dnes ešče svetlost, brez štere mi ljudjé pôleg vsej svoji naprêdkov na kulturnom, znanstvenom i tehničnom pôli vendar v kmici ostánemo. I kak se z edne edíne električne centrále edno cělo mesto, ja, edna cěla krajína preskrbeti more z električnov silov, z električnim posvětom, tak je naš Gospod Jezuš Kristuš centrála svetlosti i mōči nē samo za edno krajíno ali dežélo, nego za ves svět. Gde vervajôče človeče düše z etov svetlostjov v dotíko, v kontakt přídějo, zadobíjo svetlost v vsøj zemelskoj kmici, v düševnoj i dühovnoj kmici i zadobíjo mōč i batřivnost v vsákoj nevōli i slabosti. V dotíko příditi z njim, z svojim Gospōdom — i naša düša je ozdrávlena! Z občinstva z etov svetlostjov zadobí človek nôvi žítek, nôvi žívlěnjiski zdržetek i nôvi žívlěnjiski cíl. Človek zadobí svetlost i sam nosilec svetlosti postáne za svojo okō-

lico, pôleg edne drúge rěči Jezuš z Máté evangelioma 5, 14, gde právi svojim vučeníkom: „Ví ste svetlost světa“ i te v 16 veršúši nadaljáva: „Tak se náj světi svetlost vaša pred ľudmi, da vídijo vaša dobra dela i dčijo Očo vašega, kí je vu nebésaj“. Poznána pesnikojca Marija Feesche nam s pravícov právi:

Kmica je na zemli,
světiti moremo!
Vsák na svojem mesti,
med kěmi živěmo!

Tak želēm z vsega srcá všem našim verníkom, vsemi našemi cerkvenomi národí, náj velko „svetlost světa“, Kristušá, z čakajôčim, žėjajôčim, vervajôčim srcem na nôvo notři vzememo v svoj žítek, v svojo hišo, v svojo cěrkev i naj bomo v etoj svetlosti stáli i hodili přek božíčnoga časa, notři tñdi v nôvo 1939. leto, štero nam boža milošča včakati dá. Naj bode tō za naš cěli národ i našo lüblěno evangeličansko cěrkev edno leto blagoslova. — Ph. Popp.

(Z „Kirche und Volk“)

*) Ár smo božíčno številko „Kirche und Volk“-a te dôbili, gda je decemberski „Düševni list“ že gotov bio, malo zakěsnjeno přinášamo zdaj ete vrste.

vředno tak velko vřednost dati i na drěvni rěd se je povrno ober grafskoga guča i za ništerno minuto je vse pozábao; dosta křepšega karakterá je bio, kakpa, ka bi ga tákši drobiš orúžno.

Alli nē tak ta lěpa mála Margitka. Vu njě svekli sívi očáj se je níkša nemírovnost skažúvala i vu sebi je stōkrát ponávlala: Tak je Železen Andri kováča sín? Da je velka škoda! Ta čřna deklína si je tñdi níka míslila, i oči so se njě blišćile: Tak vrloga mladěncá nega na cělom světi!

Grof je z tēm vzěo slobōd, ka drúgi děn špána pošle se, kí je velki poznánc konjév, naj je zvíziteriva, ár či bár velko cěno prosí za njě Zády, on je kúpiti šćě.

Irme srdcé je tñžno záčalo bítí: Či Sellōja i Čillo odženějo, teda žnjénoga žítka porobíjo níka.

Na drúgi děn se je uprav špan tá postavo, eden že pišlíví, čřvátí moški, pogledno je konje,

potom s' je dugo zgovárjao z Minov, štera se je nevedōč rávalo tamtá pošetáváia. Na trětí děn se je pá tá pripelao grof i Irme srdcé je glasno záčalo bítí: odženějo njě lüblěne konje.

— Niti si nemíslíš v kakšem poslí hodim?
— se je k hížnomi gospōdi obrno.

— Konje si přišao glédat . . .

— Oh nē! vu deklíne prošnji sem přišao. Moj špán, té velki cucko, se je že dávno zaglédno v mademoiselle gospodíčino, srdcá skřovnost je gori ôdpro, zdá je že samo ešče tō odzajaj, ka jo oprosimo i tak vaše, kak mademoiselle dovoljenje čakamo . . .

Ona strahota se je na kak veliko radost obrnōla i te čřaren obrázčec se je nakeliko blišćio, gda je Mina z radostjöv rokō ponúdíla grofi. Tak te nájlüběše stvaré njě tñ nihájo i odpelajo to nepřijětno blágo! Tō se je nigdár nē vúpala trōštati.

Čüdo lübézni.

*Čüdno se preveč mi vidi,
človek človeka da lübi.
Zaka ga briga té drügi?
Zaka pomågati htiti?*

*Nema zadosta brig s sehom?
Pênezov vrêdnost ne pozna?
Vsega že mà on predosta? —
dobro činì ka že z menom!*

*Rêdki je etakši človek,
vendar pa vsi bratje znájte:
eden se samo če nájde,
moje je môdrosti konec!*

*Nemrem si nikak zbroditi:
človek, sebičnosti porob,
vsikdâr ki sêbe li bô rob,
kak more smileni bitì?*

*Gde vzeme môč na dobrôto?
Gde se je včio tô zapôved,
návuk té s štere je šôle:
hrâni, oblâči sirôto?!*

*Kristuš je vrêlec lübézni!
Njegov je návuk te čüdni:
drâgi kak sam ti boj drügi,
lübi âr té i Bôg svêti!* D.

Zádyjova se je jôkala. Vučitelica i grof sta jo trôštala, vëm tak nablúzi bode, i dostakrát jo lahko poglédne; i tečas so si zgovárjali, dokeč se je malo nê potrôštala i ona tüdi privolila ženitev.

Gostüvanja dén je jáko blájzeni bio Irmiki. Pa se je nê na snehé znášanjem zgôdilo, ka bi nebi obséacala i ete déa. Kak se je Zádyove pazka na Irmo obrnôla, je Mina právla Irmiki:

— Na té slêdjen dén te prosim, ne boj k-materi húda, zmisli si, ka si njé nervôznosti tí zrok, bojdí na tom, da dotêga mao včinjene falinge na dobro povrnéš; k-etomi jas bâr malo trôšta mam, âr on plív, pod šterim se vodiš, me nikak ne ogvüša vu tom táli.

Na koga je cílala, ga je nê opazo, ali ta mála deklina se je jáko ožarila i eden odüren pogléd je vrgla na snehò. Samo ednòk že tí odídi od etec, te mo že blájzena! si je mislila. Samo, ka človek dosta misli, štero nebode tak ...

Edna stárokrščanska molitvárnica.

Pred ništerními leti so amerikanski raziskovalci med rüševinami stároga rimlanskoga vojažkoga mesta Dura-Europas pri Eufráti najšli v ednoj hiši stáro molitvárnico s prvi vrêmenov krščanstva. Stênske slike so se ešče ohránile i nam dopüščajo eden pogléd vržti v najstarêša bogoslúžna mesta krščanstva. Pred zádnjov stênov edne dugše sobe stoji eden odprêti grob, nad njim pa oltár. Soba je poslikana z dogodki Nôvoga zákona, šteri kážejo na zdržávasjòčo môč Kristušovi čüd: ozdrávenje z žlakom vdárjenoga, kak je Peter po môrji hodo, pogôvor s Samaričankov. Verníki, ki so se v etoj sobi znájli, so se čütíli v šatori svoje svête zgodovine. Blúzi groba se nahája kêp trej ženst, ki so na vüzensko gojndno s fáklami i mazalom prišle k grobi.

Nad grobom je oltár, na šterom se dáva Kristušova svêta večérja, té „prôtičemér prôti smrti“. Za oltárom na zádnjoj stêni se vídi kêp pastéra, šteri nesé domò zablodjene ovce. Krščeníki so prihájali k oltári, âr so znali, ka te dober pastér vöspela mrtve z groba.

Ti bi menje faling najšo na drügom, či bi bole glêdo na svoje falinge.

*

Lübézen samoga sebé je pokvarjena lübézen Bogá.

Grofa svekeo kočüj je naprêstano i odtírao se je z snehòv. Hižni gospòd si je ležê odühávao, hižna gospá je pa srdóni krč dobíla, kak njê je Irma dvorití začala, odhájanje njê je z-rokòv kivnola i samo Margitko je pústila k-sebi.

Velika britka žalost je obsêla Irmike nedúžno srdcê i želêla je, da bi bâr nebi bila blájzena ona tüdi, štera je odtúhila od njé mater. Čütíla je, ka je tò nê plemenito želênje, tòžila je záto tüdi sama sebé, ali záto je dönok nê mogla drügo želeti.

9

Na očê želênje je mladénc nadajávao deklin vučenje.

Zádyova je blêda, i odnemorena sedêla na ednom méhkom stolci (foteli) i bogme bi nišče nebi mogao ž-njenoga obráza ostri tégov vò zbroditi, ka je tá zdâ ešče mládi lét gospá, pred ništerními létí jáko lèpa ženska bíla. Nika ták-

Edna drágocêna nájdba.

V ednom váraši srédnjega Egipta je mrô eden znameniti ÷lovek. Mrtvo tēlo so pôleg návade posúšili, z balžamom namazali i zamotali v prté i vnôge redé papéra. Papér so močno skelili. Vzéli so k tomi stári papér, stāre račúne, naznanila, písma i ponúcané kníge. Mrtva tēla — múmije zvána — so etak zamotana i ešče v lezeno ali železno škrinjó položena več jezero lét ležala, váma dobro obarvana i skrbéč se za obarvanje oni papérov, v štere so zamotana bila. Skoro samo etak so se nam ohránili z oni vrēmenov stári papéri, šteri bi inači že dávno prejšli. Znanstveniki se trgajo za one stāre papére i z žmetnim trūdóm zbrodjávajo njih zdržétek.

Leta 1920. si je níksi angleški znanstvenik nakúpo vékšo vnožino tákši papérov i jo je domô spravó v Manchester. Med tēmi je bio list papéra devétkrát šesti centimetrov velikosti, z obej stráni popisani z grškimí literami. V začétki so se nej dosta zmēnili za ete papér, dokeč je v premínôčem leti eden znanstvenik po imēni Roberts nē odkrio, ka ete falat papéra zdržáva veršúše 18 tála Jánoš evangelioma, poblíže tále veršúšov 31—38. Dobesédno prestávleno se glasio tej veršúše:

Jánoš evang. 18

31. (te so njemi pravli) židovje: nikoga nesmimo
32. vmoriti, da bi se spunila rēč Jezúša, štero je pravo znamenúvajôči, kákše smrti

šega si je mogo te mladéneec mísliti, ár dokončavši vučno vôro, je jo pítao:

— Milostiva, zaká se več neobráčajo vônē na slobodnom zrāki? Naj mi verjejo, ka nega od toga níka bôgšega na svēti; zemlé spár, sunca tráki, vetra hlád, vsi — vsi krepijo, zdravijo i dela volo správlajo. I natúre lepota je od vsēga lepša i prijetnéša na svēti. Gospodičine se túdi malo giblejo vu slobodnom; pa bi zdá bilô vrēmen krepiti njih živce, osnávlati plúča i tak vu tēli i dúši okreplenim, stôpiti vu žitek, da potom bole bodo mogôče spunjávati svojega pozvánja dužnosti . . .

Mati se je zadreznola. Jeli ete, od korene môči oblónan, pravico gučēci ÷lovek kaj tákšega nede pravo, štero či je bár natúrno, dónok je nē návadno pred mládimi deklínami razkládati.

Železen je nē vzéo napamet materé misel, kak je nigdár nē vzéo v-pamet, kaj tákšega, ka

33. bude mrô. Pá je šô notri v právdeno híšo Pilátuš i je zvao Jezúša i njemi je pravo: si ti krao
34. Židovov? Jezúš je odgovoro — —
37. . . . Ti si pravo, krao sem. Záto sem se narôdo i príšo na svēt, ka bi svedočo za istino. Vsáki, kí je z isti-
38. ne, posúšša moj glás. Pilátuš njemi právi: Ka je istina? I gda je tó povedo, je pá šô vó k Židovom i njim je pravo: níkše krivice ne nájdem na njem.

Ka je zdaj tak drágocéno na etoj nájdbi? Zaká je nē samo med znanstveniki, nego túdi v širšom krôgi kršćanske cérkve nájtékše zánmanje nájšla tá nájdba?

Biblija i vse kníge so se pred znájdēnjóm tiska s prepísanjom razvožávale. Novejše kníge so se prepísale s starēši i té dúgi lanc nás násiédnj nazájripela k onim prvím, originálnim rokopisom, tó se právi k onim listóm papéra, na štere je Máté sam píso svoj evangeliom, ali na šteroga je Pavel apoštol diktiro svojemi prijáteli písmo k Galatancom, šteroga konec je te sam napiso z velkími literami (Gal. 6, 11). Níti od edne biblijske kníge nemamo toga prvoga rokopisa z pera apoštolov. Obarvali so se nam samo prepisi prepisov, šteri so zgotovljeni nájranej 250 lét po smrti písátela oni knig ali písem. Nájtarejši svētopísemski rokopisi z lét 350—450 po Kristušovom rojstvi shájajo. Z vrēmena groznoga pregánjanja

je brezí fuodamentuma, brez vřednosti bodoče čačkanje, zobstojnsko brbranje bilô i k-njegovomi krepkomi karakteri, visikim je tákše nē nájšlo gori.

Nadale je dičo natúro: polá cvetēci rôžic lepoto, logôv bajavno násladnost i prék lôga, vu dalečini vidôči visiki brežin sněžniké. Vu sněžnikov s podimaj ležéčoj pečin legi tečē Samoš; vu njé krištálj čistoj vodi, med kmično zelénimi i erdēčimi škrilevkami bístre pistráng ribe: dokeč tá má pridti ÷lovek, uprav dobro obtrúdi i lačen gráta, záča pobérati sūhe, z-drevja dojspokápano véje, ogen naloží na mehornom tepihki, i na ráznji, ober plamná spečene, zgráblene ríbe, kak téčno hráno podelíjo, od šteri bôgše nega véndar ešče pri králevski kúnjaj. I túdi tákše pítvine je nē náidti povséd, kak ona krištálj čista, ledú mrzla, vretine voda: tá správi ešče te právi jed ÷loveki! I kak sladko, otávlanjôče je tam vu tom balžamnom spári, počívanje, šteri

kršćanov pod casarom Dioklecianom, ki je leta 303. vse svete knjige težgati zapovedao i je z smrtjov kaštigo onoga, ki svoji sv. knjig ne bi zročo, smo doségamao në meli niti ednoga rokopisa. Tô se je zdaj z odkritjom etoga nôvoga dokumenta spremênilo. Znanstveniki z vsov gvúšnostjov trdijo, ka z začëtka drúge stotine sbája, z časa do leta 130. V zádnejem desétletji (v devédeseti letaj) prve stotine je napisani Jánoš evangeliom v Efezuši, okôli leta 100 je mrô Jánoš i tresti lét sledi že má edna kršćanska gmajna v srednjem Egipti v knjigi kákši stô stráni eden prepis Jánoš evangelioma. Tak smo zvôarêda blúzi prišli k originálnomi rokopisi i në je nemogôče, ka je naš list včas i v Efezuši bio prepisani zrâven z knjige, štero je Jánoš sam napiso. Jeli je té prepis ob priliki kákšega pregánjanja bio s silov vzéti, strgani i v koš lúčeni? Šorš etoga lista de vsikdár v krivnosti ostao: mi se pa veselimo, ka mámo ešče falájček one knjige i ka je ete najstarêši odiomek Nôvoga zákona rávno tál Jánoš evangelioma, šteroga Luther „edini, právi, glávni evangeliom“ zovè, od šteroga zdaj že nišče nemre praviti, ka bi samo srédi drúge stotine bio napisani. Od velike vážnosti je túdi, ka je naš list dobesédno ednáki rokopisom štrte stotine i je tak eden doház za velko vernost, z šterov so se svete knjige prepisúvale.

Eden falájček „mrtvaškoga prta“ nam je vnôgo povedao. I lejko právimo: Tá cota papé ra je nájdragocenejši list na svétu. I vendar jeste

ešče nikaj, ka je od vékše vrédnosti kak vsi rokopisi i knjige, štere velke kniž'nice hránijo v svoji omáraj i šteri vrédnost se na vnôge milijône precèni: če človek v svojoj preprôstoj i za malo pènez kúpienoj bibliji nájde božo rêč, štera je za njega dolôčena i z 119. žoltárom praviti zná: „Radújem se v tvojoj rêči, kak ki velki porob dobi“.

„Záto lúbim tvoje zapôvedi bole kak čisto zláto“. — P. Gewecke. (Freimud 47/1938)

Ženski kotiček.*)

Ka pomèni nôvo leto za ženske?

— FRIDA KOVÁČEVA. —

Srečno nôvo leto! Tak ednostávnô, tak neznátno je tej pár rêči, če je samo z bèžnim poglédom glédamo. Kelko nam pa májo za povedati, če njim blúzi stôpimo! Srečno nôvo leto! To je moje želènje vsem ženskam, štere „Dúševni List“ v rokè vzemejo. Vúpam se, ka se račun žensk vsikdár bole povnožáva, štere ségnejo za Dúševnim listom, naj nede samo verski list poprèk, nego naj bode túdi kém bole potkazáč za nás evangeličanske ženske.

Zaká? Ar ženska je od Bogá nej samo na tó pozvána, da bode dobra delavka i skrbna gospodinja. Ženska dosta vékše, dosta svetejšè

*) S tèm článkom odprèmo v svojem listi „Ženski kotiček“, v šterom dámo našim ženskam priliko i mesto, naj se poglábtejo v svojem zvišenom pozvánji.

Reditelstvo.

spár bár nevidimo, ali čútimo ga, ár nás z dišom, bajavno obvzeme i vu velikoj, odičenoj tihoči, vu miri, vu bláženom sne počivamo.

Oh, në, në je mogôče natúre vekivečne, velke lepote vu hiži premisliti, njô vživati trbè!

I ka je nemogôče z miseljov popadnoti, ona krasnost, tam jeste, tam se blišči vu mladénca navdúševnom poglèdi.

Tivi dvè deklini sta z želnostjov glédale vu mladénca oči i obema je jáko, toplo bilô srdcé. Eti sem, odkrila sem se! Tak da bi vòpovídala med zelénim lističjem ta mála ibojna. Odkrila se je skrivomá: sunca trák se je ešče në tekno, ali záto že živé . . .

I uprav so včas i vò šli na izlèt. Mati je nigdár në šla, oča je pelao deklina, Železen Endre je je vodo.

— No glédajte bár eto zgornjo ravnino, njé čúda lepim divjim cvétjem ino eti na brežini bo-

dôči zelèni licojn jezero i jezero premenjávánjaj...

Tak je kázao nadale to krasno lepoto, štero je on tak navdúšeno lúbo. Gda so domô prišli, z gvanta se njim je borov i mehôra diš razlejao po stároj hiži, ali nájveč i nájbole dišéči diš se je te razlèjao, gda sta se v-spálnici slekávati záčale: napunila se je ona mála hižička z-logá dišom i vu etom otávljáčem diši sta jáko lépe senje mele deklina . . .

I senjale so se njima dale, dale, te mladénec je že odišao i vsigdár z ednim nôvim dokumentom, z svedočanstvom prišao domô.

— Vrli dečko je! — právi Zády.

— Kováča sin! pridene k coj žena.

Z-tej se je Endrivi nika në sômnilo. Në je meo v-pámeti, ka bi deklina v drúgo dôb túdi lehko glédale na njega, kak do tèga mao. Ešče dosta vsega nevèta tevi navčenjé dánivi deklini, tak se paščilivo máta včiti; tó je bilô njega po-

pozvánje má. Nositelica je bodôčega národa, nositelica njegve sreče. I ženska samo te lejko spuni tó pozvánje, če po božoj póti hodí, če se zavê, ka v njeni rokáj leži bláženstvo vse bivosti. V ženski rokaj leži tak túdi sreča cêloga leta. Na tó ščémo misliti zdaj, gda se odpéra pred nami nôvo leto z vsêmi skrbmi, z vsêmi veseljem, štero nás čáka. Bôg je v svojoj neskončnoj dobrôti v naše rokê položo mogôčnost, ka si svoje živlênje prijetno i bláženo uredimo. Kelki nevôl, kelki bolečin se lahko ognemo, če po Jezušovej právdi hodimo po svêti, če si vsakê svoje djáanje premislimo i si vsikdár pred oči postavimo bože reči: ka neščeš, náj ti drúgi včinijo, ne včini i ti drúgomi.

I tú se začne žensko delo. Moški za vsakdenšnji krúh skrbi i s tèm je on spuno svoje delo. Da pa náj mir i bláženstvo bude v ednom hrámí, to je skrb i dužnost ženske. Če se vgojdo rano s pobožnov rečjov, z veseljem správimó na delo, te more eto blagosloveno biti. Če je ženska prôti vsákomi prijazniva i dobrodušna, túdi prôti nej vsi tákši bodejo.

Mogôče má stáre lúdi na skrbi, šteri so od starosti i betega razdrážení i slabe vôle, náj njim slédnje dni živlênja ne oteškóči z grdími rečmi, s psúvanjem, nego náj bude prijázna i náj njim vsákí dén privôšči lepo, vesélo rêč. Včasí je zmetno tó, ali ženska je od naráve dobra dšša i lúbezniva, náj záto cügje svoje natúre močno drží v rokáj, náj se ne predá húdomi, náj vsikdár misli, ka vsi stári grátamo i nemremo si drúgoga ravnanja čakati od svoje decé, če so nlgdár nej vidli bôgšega.

I naša deca! Mati biti, je násvetêše na svêti. Nej je pa zadosta, ka rodimo deco i njim jêstvino i oblečalo dávamo. Dête edno veliko vrédnost má v sebi, eden drági kinč, dššo, štere amo nej mogli mi dati njemi, štero njemi je sam Bôg dao. Nej je tista mati dobra, štera dête samo na zvúnaj obláči v čistí gvant! Dšša náj bude čista, kak te friško zapadjeni snêg! Dête si vsigdár svojo mater postávi za peldo. Tó je že od Bogá dáno, ka se deteča lúbezen nájbole materé opríme, štera njemi je žitek dála.

Pomislíte, kelko dúžnosti je položo Bôg na ženske rame! Svête dúžnosti so tó, štere več ščéjo, kak delo na pôli i v gospodinjstvi. Naša deca so naše bogástvo. Od Bogá so nam dána, bogátomi i siromákí brez rázločka. Záto Njemi mámo zahvální biti. Níti edna deteča dšša se nesmi zgúbiti, vsakša se more po boží potáj pelati. I tó delo je naše materinsko! I v tom leži naše bláženstvo, naša sreča. So ženske med nami, štere od ráne zore do mrácnoga večéra delajo žmetno, skrbipuno delo. Známo, ka tó more biti, pa vseedno si moremo čas vzéti za svoje právo pozvánje. Têlo merjé, ali naša dšša de živela večno živlênje. Za njô se moremo skrbeti, če se vse drúgo pogúbí. Záto pa primimo vsikdar za „Dúševni list“ i iščimo v njem pót k právomi žítki, k Gospódi Jezuši. Te de naš žitek blážení i srečen. Sreča i bláženstvo pa stá nam tak potrebna v našem težkom žítki. Te mo si lejko vsakê leto z veseljem vóščili: Srečno nôvo leto!

zvánje i nágib i túdi bi tó tak ostalo, či bi samo Irma včio. Irma je globoko vu srdcé zaprla ono sprotolêšnje čúténje i nê se je njê vidilo nikê premenjávaje. Ali pri Margitki se je tam vidilo na rôžnatom njénom obrází, vu oči bliskéjoj sivosti; glásilo se je žnjé glása méhkosti i zvôn ednoga Železen Endre fajte človeka, bi štojšté drúgi na pamet vzéo. Ali Železen Andri je z sigornim poglédom glédao nazá te nájbliščéči topel pogléd:

— Ali gospodičina, računstva je tó ešče samo začétek, abcé, tá náloga! Malo naj pázijo, vém prék toga bi že dávnó mogli biditi! Vište, z Irmov smo že pri algebrí.

— Tó je celô drúgo; Irmi je že ednôk po vučitelišči hodila pamet, njê je tak potrebno znánje! — je potočila tá trucasto, ali žarêč Margitka. — Jas nemrem nikak trpeti računstva, náj me drúgo včijo . . . tákê, štero mi je potrebno . . .

Mladénc je glédao deklíne ožarjeni lépi obráz i premišlávaó si je:

— Istino máte gospodičina! Bogme de túdi več vrédno od etoga, či do vônê drkali v snêžnikov dolíni. Tak se zaman púklámo pri knjigaj, nevêmo ničesá!

— Oni túdi nê?

I kak je Irma tó pitala, vidilo se nej je zglása čúdúvanje, z-šterim je napunjeni te mladénc od njê velkoga znánja.

— Jas túdi nê. Ali záto me žené nikê znotrêšnje želénje, ka se li náj dale včim, kapa, či de ednôk vedrnêše ka ziskávam, ka mislim, ka jeste. Pôleg moje zmožnosti cêlo mojo môč na tó obráçam, da naj doprínesti morem vse, štero je z-vôdržánjem doprínesti mogôče, da nakonci si naj nika nemam na oči metati. Tó je, ka jas doségnoti ščém.

(Dale.)

Zdávanie - gostúvanie.

Prišlo je pá fašensko vrëmen, vrëmen gostúvanj. Vrëmen gostúvanj, právim, ár je ne vŭpam zvati vrëmena zdávanj.

Zdávanje je nikaj svëtoga, zdávanje je v cerkvi — dvá človeka se pred Bôgom združita v hištvo.

Ka po zdávani pride i ka se na žalost vnôgokrát že pred zdávanjem začne — je gostúvanje. I tak se vídi, ka je náječkrát gostúvanje tó glávno.

Tiste minute v cërkví se hitro pozábijo. Tiste reči pred oltárom samo včasí sêgajo do dúše. Pokážejo se skuzé radosti i genjenosti — ednôk záto, ár človeča dúša zatrepeče pred ču dovítov skrivnostjov na fundament lúbëzni i vernosti cimpranoga hištva, drgôč pa človek sam ne vë zaka. Nemre si raztolmačiti občútënj, štera ga prevzemejo. Hištvo je pač edna skrivnost.

Vnôgi od vsega toga nikaj nej občútijo. Oni nemajo zdávanja, nego samo gostúvanje, štero njim je te eden veséli áldomáš, šteroga dvë rodbini spijéta nad sklenjenov pogodbov. Gde je hištvo samo kŭpčija, tam niti nemre nači biti.

Ali ka išče eti zdávanje? Náj bode samo pečat na pogodbo, štera brez njega ne valá? Oni tak mislijo! Mí dŭhovniki pa držimo eden zdávajski govor, punoga opomínanj, punoga kázanja na Bogá — edao predgo pokôre. Poslŭšavci, kí ne razmijo svojega dŭhovnika, pa právijo: edna kmična predga je bila, pripravnejša za sprévod, kak za gostúvanje.

Ščë nikák ete reči tak zarazmiti, ka si zdávanje i gostúvanje eden drŭgomi protivita?

Nikak nej!

Pridte k zdávani, pridte v cerkev, stopte pred Bôgom v hištvo — i te ite na gostúvanje. I začüdeno te vidli, ka gostúvanje nede od vina i od divjega kričanja pijáni gôstov vesélo, nego od blagoslova, s šterim Bôg posvetí lúbëzen dvej sre, i od radosti, štera sije z ôči oni, šteriva sta se znajšla i zdŭžila pred Bôgom!

— D. —

Poniznost je spoznanje naše práve veličine.

*

Dŭhovni kinči rastéjo, če je raztálamo.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Vse kakoŭi činíte v rëči ali v deli, vsa vu Gospon Jezušovom imëni činte“.

Evang. žensko drŭštvo v Soboti se túdi po etoj pôti nájepleše zahváli vsem, kí so s svojimi velikodŭšními dári podpérali njegvo božično akcijo.

Dobrotivnost. G. Weren Jožef, veletrgovec v Celji, so se z lëpim božičnim dárom spómënilí z sŭkešni veredománji svoje rojstne Puconske fare. 7 m. cájga za lače, 21 m. oblečnoga flanela, 10 m. parheta, 10 párov soknij, 5 párov rokavic i 9 falátov parhetni robcov so poslali puconskomi dŭhovniki na razdeljenjé. Obeseliteľ siromákov, Gospon Jezuš, naj nadale túdi podeljáva svoj nebeski blagoslov i obrambo na toga našega stálnoga dobročinitela!

Sobota. Ob prilíki bože slŭžbe na svëti post je naše žensko drŭštvo pá pripravilo bogáto božičnico za naše otroke. Žensko drŭštvo je túdi letos nej prázni rôk prišlo. Po božoj slŭžbi, med šterov so šolári deklamirali božične pesmi i naprédáli edno málo igro, je drŭštvo raztálalo svoje dáre: 63 dečke i deklíne je obdarúvalo z oblëkov. Pa túdi sobočka gmaja je dobila nikaj od svojega ženskoga drŭštva: dvë dobrivi péči v vrednosti 5 000 dinárov. Žensko drŭštvo je prek dalô gmajni ete velki dár z želënjem, náj bode naša lëpa cërkev vskđár ešče bole puna zdaj, gda mo jí vzéli ostrino mraza. Naše ženske so tak na svëtek lúbëzni 7 500 dinárov áldüvale mládoj i odrašënoj gmajni Kristušovoj.

Bodonci. Blážene, blagoslova pune svëtko je mëla bodonska evang. fara. — Dec. 24. po predgi, so bodonska šolska deca pod vodstvom Ouček vučítela edno božično igro igrali, strŭkovski šolski otroci pa pod vodstvom g. Bako upravitelja deklamirali. Po božoj slŭžbi so otroci z oblëkami obdarúvani. Za tó nam je poslal máli Jezuš darila: 1.) po Bánskoj uprávi; 2.) po g. Sziníc J. veletrgovci v Maribori; 3.) po g. Hahni i 4.) po g. Šparaši domači trgovci. Verniki so pa v tí premínoči svëtkaj 1255 Din áldova prinesli na boží oltár. Vsem dobročinitelom: hvála i Bôg plati! Náj ešče mnôgokrát spoznajo kaj: bláženeže je dati kak vzéti!

Gornja Slaveča. Naše žensko drŭštvo priredi dne 29. jan. t. l. v gostilniški prostoraj g. Farteka prvo svojo plesno veselico. Začétek ob 2. popoldan. Prispevki so prostovoljni! Vabljeni vsi od daleče i blŭzi!

Advent Božič v puconskej cirkvi. V svetom ino tihom adventnom hipi so vsaki den bilé držane zorjenice, pri šteri so duhovnik po drobnom razprávlali Gospodnovo molitev, Sv. Krst i Sv. Večérjo. — Na božičnom zvečarki po liturgičnoj božoj službi so pa šolárje dosta deklamálivali i pod vodstvom Jonaš Štefan kateheta dvôglásno lepô popévali več pesem. — Z lepim redovékom je bila obdržána božičnica túdi v Andrêskoj šoli.

Štipendij. Z fundácie sebeborskoga nemêškoga Luthár Gergora i familije lahko dobi štipendij srédnje, ali višije šole vučenik (vučenka), ki je z Puconske fare, srmaški, dobroga oponášanja, paščlivoga včenjá, predvsem sirotič (sirotica). Što je takši i ščé ete štipendij zadobiti, on naj svojo prošnjo, z točnim prepisom svojega zádnjega izkáza navkúp, do 10 ga febr. notripošle presbiteriumi Puconske fare.

Puconci. Preminôče leto se je narodilo v našoj fari 68 decé; mrlô je 51 oséb (zvôn té je v Sobočkom špitáli mrlo 6 oséb puconske fare). Zdalô se je 27 čistí evang. párov. — Pri konfirmáciji je bilo 39 dečkov i 40 deklíc. — Z Gospodnovov sv. večérjov je živelô 1547 oséb. — Vu našo cirkvev je prestopo Vogrinčič Franc z Lemerja. — Dobrovolni deritelov po zlátoj knigi smo meli 349, šteri so navkúp darúvali 8.861,25 din. got. pên., 72 svéči na altár, 96 sveč v bliščáre, 4 teglinov živi korin i 2 púšla umetni korin na altár i edno vózašito brisanco k sv. večérji.

Nadzorniki verenávuka. Králevska banska upráva v Ljubljani je za nadzornika verenávuka potrdila *Godna Štefana*, petrôvskoga duhovnika za šole puconske, soboške, bodonske, lendavske i slávečke gmajne; *Hárl Lipota*, domanjševskoga duhovnika pa za šole hodoške, petrovske, križavske, domanjševske i moravske gmajne.

Turobni glási. Zádnji mēsec so se z Puconske fare odselili vu večnost: vd. Lukáč Terezija, roj. Vidonja, v Puconci, stara 75 lét; vd. Sapáč Elizabet, roj. Kúhar, v Lemerji, st. 64 l.; Janža Ana, roj. Fajs, v Šalamenci, st. 48 l.; Fartelj Jožef v Bokračí, st. 50 l.; Sečko Geza v Predanovci, st. 26 l.; Sever Ilona, roj. Obál v Pečarovci, st. 62 l.; Banfi Jožef v Moščanci, st. 74 l. (skôz 37 lét je bio vesnički kurátor i duga leta ritar); Zorko Štefan v Lemerji, star 75 lét (do smrti svoje je bio farni presbiter); Fujs Ivan v Lemerji, st. 78 l. i eden otrok na Gorici. — Naj májo sladtek grobni sén i blázeno goristanēnje!

Lendava. Či račun dámo od ednoletnoga (1938) šafarúvanja, lahko právimo: „Vse do etoga mao nás je pomágao Gospôd!“ Nazháj našega šafarúvanja na krátci vzéto je ete: Narôdilo se je 4 decé (1 dečko, 3 deklinc); mrlô je 7 osob (3 moški, 4 ženske). Med temi sta 2 dvojká, pár mesecov stariva, rojeniva v Franciji; 2 sta obri 80 lét, 2 obri 70 l. i 1 obri 60 lét. — Zdao se je 1 mešani pár. — Pri konfirmáciji je bilô 9 dečkov, 5 deklin, vsevkúp 14. — Z naše cirkvi je vôtópila z Kobilja níkša ženska (nam nepoznána), v našo cirkvev sta stópila 2 moška. — V šolo je hodilo: v osn. 34, v mešč. 13. — Na cirkvev so sledéči dári prišli vkúper: V gmajni samoj: Naše vrélo, 4 kotrig stojéče ev. žensko društvo je šenkalo prve dáni 10.000 Din. i dalô je 5000 Din nôvoga dára, zvün toga je od poedini vernikov dáno 1815 Din, mošnja 370 Din. V gmajni vsevkúp 17.195 Din. Zvün gmajne: Od G. A. D. v Jugosl. 4000 Din, od G. A. D. v Leipzigi 3800 Din, od Prekm. G. A. D. 1850 Din. (Z-toga 200 Din je dár Puconskoga fant. društva.) — Lansko leto (1937) je méla gmajna cirkvenoga i gmajnskoga duga cca 56.000 Din. Z Božov pomočjôv, z pomočjôv naši verebratov i z áldovnostjov vernikov se je tak velko bremen nížalo na cca 28.000 Din, na polovico. Gospodin Bôg naj v tom nôvom leti stôkrátim blagoslovom pláča nazáj vsem našim dobročinitelom! — Na G. A. D. je bilô vkúper pobráno v gmajni 400 Din, na ev. tisk offert. 20 D, na božično drévo 240 Din i gvantanje. Žensko društvo je za árvinskov deklinov v Novi Pazovi poslalo 120 Din, na čiščenje i goridržanje cirkvenoga parka je vódalô 500 Din. — V adventi smo meli verske zvečarke z naprédávanjem, z goričtenjom i deklamáciami. Na sv. večer je cirkveni khoruš lépe pesmi dao naprê, sprevájane na harmonii i z goslamí, pri božičnom drévi so deca lúšne veršúše deklamirali (deklamirali so Dobošič Klára 6 l., Vadnai Olga 5 l., Skalič Mikloš 8 l.) Na prvi i drúgi božični den so túdi naprédáne pesmi od cirk. khorúša. — Z vsega toga se vidí, da naša mála, raztorjena mislonska gmajna, té prigiščo vréli evangeličancov (320 dúš) má v sebi žitka volô, žitka môč i trdo stoji na vakhti pri vzhodnom kráji Prekmurskoga evangeličanstva. Bôg pomágaj nam i v tom nôvom leti! — Sk. dúh.

Nôva učitelica. Varga Marija s Prosenjakovec je imenúvana za učitelico kanačvske šole. Čestitamo njej, na njéno delo pa boží blagoslov prosimo.

Gornja Slaveča. Dne 24. decembra, na svéti post, zadv. ob 3. vóri smo se svétešnje spomínali Kristušovoga rojstva vu našoj cerkvi. Svétešnji program: 1.) Začétna pesem: 70. — 2.) Predga dom. dúhovnika: Ep. Rim. 3, 10—13 3.) „Hválen bojdí Bôg večni . . .“, spejva dom. mejšani choruš. 4.) „Pri bethlehemski jaslaj“, pis. Sylvanus, dekl. Metzkar Štefan učenc. — 5.) „Lobe den Herrn . . .“ chorál, na gosli igrao Obal Joško, na harm. ga sprevájao dom. kántor. 6.) „Božična čúda“ igra. Pisala: Kovátš Frida. Naprédáli: kmetica: Šárkánj Marija iz D. Slav.; sôsedova deca: Viktor: Čurman Alojz i Ana: Rogan Trejza, oba iz Sotine; sin kmetice Franc: Krenos Jožef iz Gor. Slaveče. Med igrov je spévao meš. choruš: „Tiha nôč . . .“ 1. veršuš. — 7.) „Tiha nôč . . .“ 2. i 3. v. spejvao dom. choruš. 8.) „Koledna fabula“, pripovést, pisao: Rudnyánsky Julij, dekl. Celec Emilija iz D. Slaveč. 9.) Zaprtá pesem: 70 v. 8. — Na konci svétešnje slúžbe Bože je offert. bio držáni na vrbásko diakoniško društvo. Darúvano je bilô: 84 25 Din. Lejpo božično drévo smo túdi meli vu cerkvi okínčano, šteroga so članice ženskoga društva okínčale. Vsi poslúšávci so se z veselov dúšov vrnili domô vu svoje hiše, ár se je túdi njim vu srdci narôdo te Mesiaš.

Na jubilejni fond g. Luthár Adama so ešče darúvali: g. Šoštarec Franc dúhovnik v Subotici 150 D, Prekmurska banka d. d. v M. Soboti 100 D, ga Ratkajeva v Andrejcih 50 D, ga N. N. iz M. Sobote 50 D, g. Šiftar Karl trg. M. Sobota 50 D, g. Škalič D. šol. upr. v Moravcih 30 D, g. Šiftar Janez učít. v Brezovcih 30 D, g. Erniša Joško učít. v Moščancih 20 D, g. Horváth Lajoš poštar vp. Puconci 5 D, g. Kováč Lajoš v Buenos Airesi 25 Din. — Vsem darovalcem srčna hvála! — Pripravljajni odbor. —

Dári k nesprhlivomi vencí v spomin na Luthárovo Flisár Šarolto za Dijačkoga Dôma štípendij: Fartelj Vilma Bokračí 10, Breskoč Ilonka Francusko 10, Lutersmidt Gizela Francusko 5, Rituper Ilonka Markišavci 5, Drvarič Šándor Francusko 10, Belec Gizela Nemčija 10, Barbarič Karolina Krnci 5, Barbarič Iréna i Štefan Francusko 5—5, Temlin Karolina Francusko 15, Vlaj Mihalj Šalamenci 5, Zrinski Šándor z decov Moščanci 25, vd. Šoštarec Mátjašova Puconci 10, Hašaj Matjaš Šalamenci 10 din. — Nájsrčnéša hvála za té korine poštvánja.

Selo. Jan. 8-ga je v Seli pá Boža slúžba bila (že tá 41 na) i po Božoj slúžbi je správišče držáno od zidanja cerkvi. Pri Božoj slúžbi je više 400 dúš bilô nê samo z Sela, nego z vseh krajôv. Pri správišči jih je do 150 ostalo, večinom z Sela, ali bili so túdi z Fokovec, z Vučegomile i z Ivanovec. Správišče od cerkvene stráni je po zavúpnosti križevskoga dúhovnika vodo Skalič A. Lendavski dúhovnik, roják Sela, z svetske stráni pa Vaš Károl predsednik Selanske filíale. — Správišče je po obilnom razlágnji navzôčega dúhovnika brezi vsake hrabuke, z goričanskov verevrêlostjov, z evangeličanskov vü-paznostjov v Božoj pomôči i v pomôči verebratov i k právim moškóm prispodobnov odlôčnostjov nositi áldove, ednodušno skončalo, da se na že küplenom lèpom prestori zozida církev. Ali zaenkrát brezi torma, ár v dúg je v vezdánjem vrémeni nevarno idti. Tõrem se zozida, gda de tó mogôče. Zdaj se že vsaki more ogvúšati, da so naši goričanci nê z vôska, méhki ljudjé, ki eden stopáj včinijo, potom nazáj skočijo. Nê! Právi sinovje so verevrêli očákov i loškoga je skoron z posvétom nê nájti med njimi. Malo se včasí spokregajo, ali znájjo pa túdi rôka v rôki méрно delati za veliki cío. Bôg njim pomagaj! — Brat njihov.

Dári. Na Dijaški dom: Pretnar Franc, železničar v Murski Soboti 10 Din, Kmečka posojilnica v Murski Soboti 500 Din, Benko Jožef, sen. inšpektor 2000 Din. — **Na Dúševni list:** Mošnja na Trej královo v Soboti 100 Din. — Vsem nájtoplejša hvála!

Turobni glási iz Gor. Slavečke fare. Zádjni mejsec so se odselili vu večnost: 22. dec. Prem Herman iz Gornje Lendave, v 17. l. starosti. Té mládi Herman je bio edino vüpanje svoji starišov i tó so mogli vu grob položiti. Ali naj si počinéjo vu skončanji Božoj, ár ka On včini vse je dobro! Do pávidenja!

Samovolni dári na goridržanje: Dúševnoga Lista: Perša Miklošova Polana 4 D, Bejek Kalman Puconci 10 D, Kúronja Jánoš Gorica 2, Lukáč Jožef Puconci 2, Lutersmidt Gizela Francusko 5, Rituper Ilona Francusko 5, Škraban Lajoš Puconci 2, Sever Štefan Nemčija 5, Rátkal Vilma Sebeborci 5, vd. Šoštarec Matjašova Puconci 10, vd. Slivnjek Ferencova Sebeborci 2, Flisár Kálmán Francusko 5 din. — Srčna hvála!

Novice ednoga mēseca. Po volitvaj je naša vláda odstópila. Vö je östo z njé med drúgimi tüdi notránji minister Dr. Anton Korošec. Vláda má zdaj dvá slovenskiva ministra. Predsednik vláde, Dr. Stojadinović je izjávo, ka tá vládna sprememba nede mēla nikši posledic v zunánjoj ali notránjoj politiki naše države. — Naši sezonski delavci so láni skoron 25 milijonov dinárov prinesli z Nemčije v Prekmurje. Za prišestno sezóno de Nemčija 13 jezero delavcov potrebüvala z Jugoslávije. — Privilegirana agrárna banka v Pančevi ščé eden 1000 vagoniski silos zidati. — Naš nôvi parlament se 16. januára sestáne oprvim. Vládna stranka bode 306 poslancov mēla, Máček pa 67. — General Franko je na 14 mēstaj prebio katalonsko fronto. Zarôbo je vnögo bojnskoga materijála i 26 jezero vojakov. — Japonci so v Kíni že tak veliko zemlô osvôjili, kak je cēla Europa. Kitájska je v dvé letnoj bojni zgúbila 2 milijona mrtvi i oranjeni. Japonska je Kíni ponüdila mir, zahtēva pa, náj Kína odpovē prijátelstvo s Sovjetskov Rusijov, náj pripozna Mandžukuo i náj dá Japonskoj velke gospodárske pravice. — Hitler míslí na grüntanje velke ukrajinske države, štero bi stvôrili v podkarpatskoj Rusiji, na Poljskom i v Sovjeti živôči Ukrajinci. Na Poljskom živôči ukrajinci (kakši 9 milij.) so že prosili od vláde autonomijo. Ali vláda je zavrnila njih prošnjo. Sovjetske oblasti pa so zaslédile v Ukrajini revolucionárne agitátore, šteri so med lüstvom veliko propagando delali za samostojnost Ukrajine. — Med Francijo in Itálijo je prišlo do sváje, ár bi Itálija rada nazájdobila Tunis, štero potrebüje, náj bi zavládati mogla nad Sredozemskim môrjem. Nemčija podpéra vse zahtēve talijanske vláde. Svájo med obema držávama po példi münchenke pogodbe mislijo rēšiti. Tô je cil pogájanj med angléškim ministerskim predsednikom Chamberlainom i Mussolinijem, štera so se té dni vršila v Rimi. — Italijanski zunánji minister grof Ciano je v Budapešti bio, da bi poglôbo italijansko-vogrsko prijátelstvo. Mēseca januára pa v Belgrád namēni priti. Kak

sád tej pogájanj se čáka zblízanje med Vogrskov i našov držávov. — Na Tré královo so Čehi s tanki i štúki napádnoli Munkáč, šteri váraš so po bečkoj razsôdbi mogli Vögrom nazájdati. — Nemška vláda je izjávila, ka povékšati ščé svojo pomorsko silo. — Zavolo pregánjanja železne gárde v Romuniji, se je njéno razmerje do Nemčije poslabšalo. — Na božič se je v Romuniji strašna železniška nesreča pripetila, prišteroj je več kak stô pôtnikov zgúbilo živlénje. — Zastôpniki Nemčije, Itálie i Japonske so pôzvali Vogrsko, náj pristópi k prôtikomunističnomi bloki. Vogrska je pripravlena pristópiti.

Pošta Düševnoga Lista.

Kovačec Gtzell, South Bethlehem. Posláni 1 dolár smo dôbili, notri smo ga ménili za 54.50 Din, z štere žume smo za Düševni List napréplačilo na 1939. leto spísali 30 Din, 24.50 Din smo pa na préplačilo zračúnali. Jáko lépa hvála! Bláženno nôvo leto i pozdráv! — Reditelstvo.

Bokan Franci, Gor. Lendava. Vaš članek smo dôbili. Razveselio nás je. Plemenito zburkanje i svéta britkost guči z njega. Nemremo ga pa objáviti v svojem listi. Prék šinjorskoga uráda podzememo potrebne stopáje, náj se vam poprávi krivica. Mogôče te se s svojim člankom ešče sréčali v našem listi — v kákšoj drúgój formi. Dokeč se ne skáže pravica, prenášajte v svojem „tihom dôli“ krivico znajoči, ka je naš Zvellčitel mogo cēlo krivico svéta nositi. Eto znáje, ka z Njim trpite i za Njega trpite, náj vás i vse drúge včini močne i radostne v trplénji krivice! — List na Vaš naslov v Nemčiji smo stavili. — Reditelstvo.

Žleblč Jožef i tüvarlšom v Buenos Atres! Na Vaše písmo vam z ednim pitanjom odgovorimo: Novin ne čtēte?? Samo tak ste meli morážno pravico do tistoga písmo, če ste ednáko písmo poslali tüdi tistomi listi, prék šteroga uredništva ste nam svoje písmo dostavili. Če ste tüdi onomi listi písali, Vás pozdrávamo kak tákše, ki rávno tô želejo, kak mi, uredniki Düševnoga lista — verski mér i versko strplivost. Če ste pa samo nam písali, pa Vás spominamo na Jezušove reči: „Skazlivec, vrži vö prvo trám z oká tvojega i teda pogledni, da vövržeš trôho z óka brata tvojega“. — Reditelstvo.